

- przekazanie sprawy Sądowi;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Posiłkowo: rozstrzygnięcie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu skarżąca zarzuca Sądowi szereg naruszeń rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej⁽¹⁾ w zaskarżonej decyzji.

Przed wszystkim skarżąca podnosi naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze hipoteza pierwsza rozporządzenia 2017/1001. Zdaniem skarżącej Sąd błędnie stwierdził, że unijny znak towarowy zarejestrowany dla lekarstwa może być używany w sposób pozwalający na zachowanie praw, jedynie gdy wymagane pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zostało wydane. Sąd naruszył również tę normę, kwalifikując używanie unijnego znaku towarowego w ramach badania klinicznego zrealizowanego zgodnie z art. 8 ust. 3 lit. i) dyrektywy 2001/83/WE⁽²⁾ jako konieczne używanie wewnętrzne i, w konsekwencji, niestanowiące rzeczywistego używania.

Ponadto skarżąca podnosi naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze hipoteza druga rozporządzenia 2017/1001. Zdaniem skarżącej Sąd błędnie stwierdził, że badanie kliniczne zrealizowane dla celów przygotowania wniosku o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu nie może być powołane w celu uzasadnienia braku używania znaku towarowego, gdy badanie kliniczne zostało zlecone po rejestracji znaku towarowego lub gdy środki finansowe niezbędne dla możliwie najszybszego zakończenia badania klinicznego nie zostały użyte.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, Dz.U. 2017, L 154, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, Dz.U. 2001, L 311, s. 67.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin käräjäoikeus
(Finlandia) w dniu 12 grudnia 2017 r. – Metirato Oy w likwidacji / Suomen valtio/Verohallinto, Eesti
Vabariik/Maksu- ja Tolliamet**

(Sprawa C-695/17)

(2018/C 083/17)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin käräjäoikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Metirato Oy w likwidacji

Strona pozwana: Suomen valtio/Verohallinto, Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 ust. 1 dyrektywy 2010/24/UE w⁽¹⁾ zakresie, w jakim stanowi, że wierzytelności będące przedmiotem egzekucji na podstawie wniosku o odzyskanie wierzytelności we współpracującym państwie traktowane są jak wierzytelności współpracującego państwa członkowskiego, należy interpretować w ten sposób,

- a) że współpracujące państwo członkowskie jest również stroną postępowania sądowego w przedmiocie zwrotu do masy upadłości kwot uiszczonych wskutek odzyskania, lub
- b) że współpracujące państwo członkowskie jedynie podejmuje czynności w zakresie odzyskania wierzytelności w ramach egzekucji i dokonuje zgłoszenia wierzytelności we właściwym postępowaniu upadłościowym, w ramach skargi o uznanie czynności upadłego z bezskuteczną, dotyczącej zakresu majątku wchodzącego w skład masy upadłościowej, państwo współpracujące jest natomiast pozwany?
- 2) Czy dyrektywę należy interpretować w ten sposób, że wierzytelności innego państwa członkowskiego na podstawie wniosku o odzyskanie wierzytelności są odzyskiwane za pomocą takich samych środków, jednak w taki sposób, że odzyskiwane wartości majątkowe pozostają oddzielne i nie podlegają połączeniu z majątkiem współpracującego państwa członkowskiego albo w ten sposób, że są odzyskiwane obok własnych wierzytelności tego państwa, tak że zostają włączone do majątku współpracującego państwa? Innymi słowy: Czy dyrektywa ma na celu jedynie zakazanie niekorzystnego traktowania wierzytelności innego państwa?
- 3) Czy spór, który dotyczy uznania czynności upadłego z bezskuteczną może być zrównany ze sporem dotyczącym środków egzekucyjnych w rozumieniu art.14 ust. 2 dyrektywy i czy można stąd wywodzić, że zgodnie z dyrektywą współpracujące państwo członkowskie jest również w tym sporze stroną pozwaną?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz.U. 2010 L 84, s.1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Republika Czeska) w dniu 15 grudnia 2017 r. – D. H. / Ministerstvo vnitra**

(Sprawa C-704/17)

(2018/C 083/18)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: D. H.

Strona pozwana: Ministerstvo vnitra

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładnia art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE ⁽¹⁾ (Dz.U. 2013, L 180, s. 96) w związku z art. 6 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie takim przepisom prawa krajowego, które uniemożliwiają Nejvyšší správní soud (naczelnemu sądowi administracyjnemu) przeprowadzenie kontroli sądowej orzeczenia sądu dotyczącego zatrzymania cudzoziemca po zwolnieniu tego cudzoziemca?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 96.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja)
w dniu 15 grudnia 2017 r. – Patent-och registreringsverket / Mats Hansson**

(Sprawa C-705/17)

(2018/C 083/19)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt